

Emperyalizme ve kapitalizme karşı savaşmayı uygun gören bir doktrini işleyen insanlarız.

SÖMÜRÜCÜLÜĞE KARŞI

SAVAŞ

HAFTALIK TOPLUMCU GAZETE

Yıl : 2 Sayı : 69 19 Nisan 1967 Fiatı : 50 Kuruş

Sahibi ve Genel Yayın Yönetmeni: ATTİLÂ AŞUT

Sorumlu Yönetmeni : ERDOĞAN GÖNÜLLER

Yönetim Yeri : Uzunsokak Cad. No. 3, Kat: 3

Yazışma adresi : P. K. 80 - TRABZON

Baskı : "Hâkimiyet" Basımevi

T.İ.P. Yozgat Milletvekili Yusuf Ziya Bahadınlı, Parlâmentoda Karadeniz Teknik Üniversitesi'nin durumuna değindi :

«Üniversiteler, Halk Çocuklarına Kapalıdır!»

MİLLÎ Eğitim Bakanlığınca hazırlanan «Karadeniz Teknik Üniversitesi Ek Kanun Tasarısı» Millet Meclisinde görüşülerek kabul edilmiştir. T.İ.P. Yozgat Milletvekili Yusuf Ziya Bahadınlı, kanun tasarısı ile ilgili görüşlerini şöyle açıklamıştır :

«Yurdumuzda Üniversite sayısının günden güne artması, millî eğitimimiz için olumlu bir harekettir. Üniversitelerin artması, Üniversiteden mezun olanların artması demektir elbette.

Cumhuriyet kuruluşundan bu yana Türk Üniversitelerinden mezun oların sayısı 167 bin kişidir. 40 yılda ilk, orta ve yüksek öğretim görenlerin miktarı ise 7,5 milyondur. Oysa 7,5 milyon kişinin tümü üniversite de okumak niyetiyle okula başlamış, ancak 167 bini bu amaca ulaşabilmiştir.

Kimdir bu 167 binta lihli?

Sayın milletvekilleri, bunu bilmek zorundayız. Türk Üniversitelerinin amacı, Türk halkını yüksek öğrenimden geçirmek olduğuna göre, gerçekten halkımız üniversitelerde okuyabilmekte midir?

1948'de kabul ettiğimiz Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Beyannamesinde :

«Her insanın eğitimde hakkı vardır. Eğitim parasızdır, temel eğitim mecburidir. Teknik ve meslekî eğitim herkese açık olacaktır. Yüksek öğretim, kabiliyeti ölçü sünde herkes için eşit ölçüde sağlanacaktır...» denmektedir.

Bir de Anayasamızın 50. maddesi vardır:

«Devlet, maddî imkânlardan yoksun, başarılı öğrencilerin en yüksek öğrenim derecelerine kadar çıkmalarını sağlamak amacıyla burslar ve başka yollarla gerekli yardımları yapar..» buyurur.

(Sonu 2. de)

BÜYÜK halk ozanı ÂŞIK İHSANÎ, geçen hafta İzmir'de, küçük bir faşist grupunun saldırısına uğramıştır. A.P.'li «hücum kıtaları»nın hazırladığı bu saldırı, halkın büyük tepkisiyle karşılaşmıştır. Bu arada T.İ.P. Genel Sekreteri Dr. Nihat Sargın, T.İ.P. İzmir İl Başkanı Güner Eliçin ve Ankara İl Gençlik Kolu Başkanı Atilâ Sarp birer bildiri yayımlayarak saldırıyı protesto etmişler dir. İHSANÎ'nin yandaki şiirini, kaba kuvvet gösterilerinden medet uman bütün satılmışlara ithaf ediyoruz.

«SAVAŞ»

AVRADINI..

(Kazak Aptal 2)

Biri bizim evi sormuş,
Sormıyanın avradını...
Halkı bize karşı kurmuş,
Kurmıyanın avradını...

Gördüğüne «mîrim» demiş,
«Ben bir gizli yerim» demiş,
«Her yola girerim» demiş,
Girmiyenin avradını...

Hakkımızda nutuk çekmiş,
Bizi dile verecekmiş,
Moskova'ya sürecekmiş,
Sürmiyenin avradını...

«O soldur, biz sağız» demiş,
«Yüreğine dağız» demiş,
«Onu yoracağız» demiş,
Yormıyanın avradını...

Birinden sigara yakmış,
Üstümüzde duracakmış,
Gerekirse vuracakmış,
Vurmıyanın avradını...

ÂŞIK İHSANÎ

T.M.T.F. nelerle uğraşıyor?

Bir süre önce ilmiz de bir zabıta olayı oldu. Olay kısaca şu: Hacıları taşıyan bir otobüsün önünde Türk bayrağının asılmasını yasalara aykırı bulan bir Trafik Polisi, otobüsü durdurarak bayrağın indirilmesini ister. Şoför karşı koyar. Derken çekişme sırasında bayrak yırtılır. İşte o zaman kızılca kıyamet kopar ve yasaları uygulamaktan başka suçu bulunmayan polis memuru, hacı yakınları tarafından linç edilmekten güç kurtulur.

Şimdi bir de olayın sonrasını görelim:

Cumhuriyet yasaları nın savunucusu ve koruyucusu olması gereken T.M.T.F. gibi Atatürk'çü bir kuruluşun Trabzon Yürütme Kurulu, yangına körükle gidercesine polisi suçlayan bir bildiri yayımlar. Hem de tam «milliyetçi, mukaddesatçı» geçinen derneklerin ağzına yakışan bir garip «vatan, millet, Sakarya...» edebiyatıyla!..

Ne diyelim: YAKIŞTIRAMADIK!

«ÜNİVERSİTELER, HALK ÇOCUKLARINA KAPALIDIR»

(Başı 1. de)

Uygulamada ise bunların tam tersi geçerlidir. Elimizde bir istatistik var. 1963 yılı Ankara Üniversitesi giriş sınavına 15.330 öğrenci katılmıştır. Bu öğrenciler 163 resmî ve özel lise ve kolejlerden gelmişlerdir. Daha 27 liseden gelen öğrenciler başarı göstermişlerdir. Bu liselerin II'i özel lise ve kolej, 4'ü Millî Eğitim Bakanlığına bağlı kolej. Geri kalan 12 resmî lise de İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa liseleridir.

II'inin özel lise ve kolej olduğunu söyledik. Bunların da birkaçını is men saymakta yarar var: Alman Lisesi, Amerikan Lisesi, Avusturya Erkek Lisesi, Avusturya Kız Lisesi, Amerikan Erkek Koleji, Amerikan Kız Koleji, Fransız Kız Lisesi v.b. Bunların hepsi de İstanbul'dadır.

En az başarılı liseler diğer küçük illerdedir. Hele doğu ve güneydoğu illerinden gelmek pek güçtür.

Bugün köylü çocuğunun üniversiteye girmesi ise bir mucize sayılmaktadır. Bir defa 35 bin köyden ancak 20 bininde okul vardır, eğer okul demek mümkünse! I5 bin köyün çocuğu ise alfabesizdir. Yani üniversite, bu çocuklara daha başından kapalıdır. Öbür okullar ise zâten açık değildir. Çünkü ilkokulu zor bitiren bir köylü çocuğunun ortaokula gitmesi bir meseledir. Hadi orta okulu bitirdi diyelim, ya lise? Liseyi de bitirse, üniversiteye girme şansı kaç binde bir!

Kasaba ve küçük şehirlerin çocuğu da bir anlamda köylü çocuğundan geri kalmaz. Bir defa sınavı kazanma şansı pek zayıftır. İkincisi, kazandığı takdirde bir üniversite şehrinde kalabilmesi maddeten mümkün değildir. Üniversite, ancak bir dereceye kadar üniversite şehrinde oturanlarla, daha ötelerde oturup da maddî durumu daha iyi olanlar için parasızdır. Şu halde üniversitelerimiz ancak varlıklı ailelerin çocuklarına açıktır. Yoksullar, burada da kem talihiyle başbaşa bırakılmıştır.

Bugüne dek bir bilgin çıkıp da üstün zekâların, büyük şehirlerde varlıklı ailelerden, geri zekâların da küçük şehir, kasaba ve köylerde yoksul ailelerden çıktığını iddia etmemiştir. Bu duruma göre üniversiteler de büyük bir fırsat ve imkân eşitsizliği mevcuttur.

O halde üniversite açmadan önce, orada okuyacaklara zengin-fakir demeden her halk çocuğunu okutabilecek olanağı hazırlamak gerektir. Yani en başta burs ya da parasız yurt sorunu birinci plânda tutulmalıdır. Karadeniz Teknik Üniversitesi açılırken, bu hususun hiç mi hiç düşünülmediğini sanıyorum. Ve önümüzdeki kanun tasarısında da böyle bir düşünceye rastlamadık.

Üniversitelerimiz, politik nedenlerle kurulan liselerin etkisi altındadır. Bunun için 5 yıllık plân hedeflerine uygun çalışmalar yapamamaktadır. Üniversitelerle Devlet Plânlama Teşkilâtı arasında hiçbir işbirliği olmadığı için, her yıl üniversitelerin çeşitli fakültelerine ayrılan kontenjanlar, memleketin ihtiyaçları bakımından anlamsız bir mahiyet taşımaktadır.

Yurdumuzun, fen ve teknik elemana ne kadar ihtiyacı olduğu bilinen bir gerçektir. Yine de sosyal bilimler okutan fakültelere I0 binlerce öğrenci alınırken, fen ve teknik öğretimi yapan fakültelere giren öğrenci sayısı gülünç derecede azdır.

Bir örnek vermek gerekirse, Türkiye gereğinden fazla hukukçuya sahiptir. Fakat hâlâ hukuk fakültelerimiz en çok öğrenci kabul etmekte rekor kırmaktadır.

Millet Meclisinde yüksek öğrenim görmüş 358 milletvekilinden I4'ünün iktisatçı, 7'sinin maliyeci, 26'sının mühendis olması yanında I58'inin de hukukçu olması, kanımızı doğrulamaktadır.

Bu bakımdan Trabzon'da açılan üniversite nin Teknik Üniversite olması bizi sevindirmektedir.

Yeni bir üniversite açarken başta düşünülecek hususlardan biri de öğretim üyesi sorunudur.

Türkiye, nüfusuna göre üniversiteleri bakımından çok geri bir ülkedir. 7 üniversite içinde 31 fakülte vardır. 1935-1965 yılları arasında öğrenci miktarı 8 kat artmıştır. Sosyal bilimler okutan dallarda ise I3 misli çoğalmıştır. Buna karşılık öğretim üyesi ancak 5 kat artmıştır.

Türkiye'ye çok sayıda üniversite gereklidir elbette. Ancak, üniversite demek, bir bina demek değildir. Öğretim üyesi sağlanmadan üniversite açmak, bilimi ciddiye almamak demektir.»

YANKI

ÜÇ IŞIK

NİHAYET üç ışık doğdu Karadeniz'imizde de... Buna üç ses diyebiliriz. Öyle korkak, pısırık, çıkarcı, sömürücü sesi değil bu ses.. Çile çeken, unutulmuş bulunan, sömürülen halkın sesi.. Kör gözleri açacak, iç ve dış kompradorlara «dur!» diyebilecek kadar güçlü bir ses bu..

Samsun'da «ÇALTI», Trabzon'da «Sömürücülüğe Karşı SAVAŞ», Ordu'da «UYANIŞ».

Bu ışıklar artık sönmiyecek, söndürülemiyecek. Bir ülkücünün sesi kısılsa, elindeki ışıklar söndürülmeye çalışılsa, peşinden diğerleri gelecek, yüzlercesi bu ışığa doğru koşup, ışığı yakacak ve seslerini daha gür, daha güçlü olarak duyuracaklardır.

«Geliyoruz, geleceğiz, yakındır» diyen büyük halk ozanı Âşık İhsanî'ler tutukevlerine atılacak ama, daha da yankılanacak, büyüyecektir bu ses...

Dünya kurulalı, bu daima böyle olmuş, böyle olacaktır. Başka çıkar yolu yoktur bunun. Kompradorlar böyle bileler...

KAVALCIOĞLU

ASKER MEKTUBU

"ibibikler öter ötmez" değil yol parası gelir gelmez ordayım

İsmail GENÇTÜRK